

Проповед 326

Закони на християнските взаимоотношения

Прочит: 1. Солунци 5, 14 – 24

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. В последните няколко недели, говорихме за очакването на Спасителя. Говорихме за това как трябва да очакваме Бога и че трябва да сме готови за идването на Исус Христос. Днешният текст насочва вниманието ни към един друг аспект на християнския живот, а именно към това как ние се отнасяме с хората около нас. В стремежа си към Бога ние понякога забравяме, че животът ни на тази земя не е живот само за нас самите, но и за другите. Ние като християни трябва да се осъзнаем и да продължим по пътя, по който Бог ни е призвал. Осъзнаването не е често явление. Необходимо ни е време да разберем какво точно се случва вътре в нас. Много пъти така и не успяваме да открием това, въпреки непосредствената близост на фактите и множеството предупреждения, които щедро ни предоставя животът. *В разнообразни версии и на различни езици се разказва как отдавна, някъде далече, един селянин, неговото магаре и кученцето му вървели бавно по някаква прашина улица. Обичали се като добри приятели. След като ходили дълго време, започнали да усещат умората от дългия преход и били жадни. Продължавали да чувстват отчайваща нужда от вода. Съдбата повелила на един светъл завой да се изправят пред великолепно мраморна порта, зад която се виждал извор с бликаща прозрачна студена вода. Селянинът се обърнал към пазача на входа и с пресъхнала уста казал: Какво прекрасно място! Къде сме, приятелю? Това е Небето - отвърнал пазачът. - Виж ти, късмет! - възкликнал пътникът и добавил: Много сме жадни може ли да влезем? - Вие можете да влезете и да пиете колкото искате - обяснил пазачът и посочил извора. Магарето и кучето ми също имат нужда от вода - рекъл селянинът. - Много съжалявам. Тук не е позволено да влизат животни - заключил пазачът. Човекът се почувствал много зле, изпитвал силна жажда. Обаче осъзнал, че не можел да изостави приятелите си. Не можел да се спаси сам, а да остави спътниците си на произвола на съдбата. Не утолил жаждата си и продължили напред заедно. С болезнено чувство на жажда, умора и обида скоро стигнали до някакво ново място. Там вратата била полуотворена и зад нея се виждала сенчеста пътека с бордюр от цветя покрай нея. Един мъж се бил излегнал и дремел с нахлупена над очите шапка. Добър ден - поздравил пътникът. - Много сме жадни, магарето, кучето и аз. Идваме отдалече. - Добър ден - отвърнал любезно странният човек, като разгърнал куртката си. - Между онези камъни има един извор, водата е чудесна и можете да пиете на воля. Тримата утолили жаждата си. На тръгване, селянинът благодарил: Сполай ти. Толкова добре се чувстваме, сякаш сме у дома! - Няма защо. Елате пак, когато искате. - Между другото, как се казва това място? - Небе. - Небе? Но пазачът на мраморната порта ми каза същото. - Не, приятелю, това е бил адът. Пътникът се стъписал. Започнал да осъзнава, че му се случвали твърде необичайни за един обикновен човек неща. Замислил се, че трябва да приеме новото си положение. Едва събрал сили да заключи: - Ами тогава тази невярна информация вероятно създава сериозни проблеми на посетителите и ужасно объркване. - Тъкмо обратното - усмихнал се пазителят. Адът ни прави голяма услуга. Там остават онези, които са способни да изоставят приятелите си, за да спасят себе си. Селянинът, магарето и кучето осъзнали величието на Господа. Никога повече не усетили жажда и още са заедно, като приятели, като истински побратими. Небето би било много страшно място, ако там отидехте сами. Обаче Бог ни е призвал да благовестваме и да водим хора при Него с думите и делата си, с всичко, което правим. Животът ни трябва да бъде живот на очакване, но и живот, в който ние трябва да бъдем добро свидетелство за околния свят. Апостол Павел прави един списък от десет прости правила, които ние, християните, трябва да следваме и те да ни помогнат в живота ни на Христови последователи.*

2. Живот с цел. Ние, християните, сме призвани да живеем живота си с цел. Ние трябва да живеем живот с очакване, устремени към една единствена цел – да сме с Бога. Апостол Павел казва (1. Кор. 9, 24-27): **“Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, че да я получите. А всеки, който се състезава, се въздържа от всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние - нетленен. И така, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям - не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, самият аз да стана неодобрен.”** Преследването на целта изисква да живеем живота си с цел, виждайки голямото, а не хилядите дребни неща, за които ние се тревожим ежедневно. Животът с цел, животът в очакване на Христос изисква последователност в духовния живот и в духовните стремежи, но и в ежедневните ни задължения. Обаче, често ние, вместо да живеем по този начин, се оплакваме. Апостол Павел се опитва да ни даде правила за това как можем да живеем живота си с цел. Наличието на духовни водачи не освобождава обикновените вярващи от отговорност. Животът с цел е живот, който трябва да бъде живян от всеки един човек. Апостол Павел се обръща към хората от солунската църква, за да им напомни да живеят с поглед, насочен към Христос, и да бъдат светлина на този свят. Той гледа на тях като на свои духовни деца и иска да им помогне да живеят живота си в светлина: **“Молим ви още, братя”**. Не е леко да слушаш наставления – много зависи как са поднесени и каква е движещата сила. Павел искаше хората в Солун да са светлина, да живеят живот, в който да се уподобяват на Христос, и, веднъж разбрали величината на Исусовото дело на Голготския кръст, да живеят живот в светлина, от който ясно да личи, че са разбрали какво Бог е направил за тях. Всяко едно от тези действия, за които Павел призовава солунците, а и всички нас, трябва да е движено от факта, че Бог е направил толкова много за нас, пожертвал е толкова много, че ние не можем да останем бездейни. Важно е да отбележим, че тези заповеди могат да се отнасят както към всеки един човек поотделно, така и към църквата като цяло.

2.1. “Увещавайте онези, които постъпват нередно!” Първото, което казва апостолът, е във връзка с хората, които постъпват в разрез с общоприетите правила. Тук, в текста, не става ясно какъв е конкретният проблем, за който Павел говори, но е ясно че има проблем и има хора, които не живеят съобразно това, което Бог ни е заповядал. Може да става въпрос за нередности в брака, или мързел, или други грехове. Тук обаче това не е важно, не е важно каква е причината. Важно е нещо друго – тук ударението не е върху тези, които съгрешават, а върху тези, които трябва да се погрижат за съгрешилите. Важно е правилно да прочетем текста – става въпрос не за каране, а за увещаване. А увещаването е коренно различно от карането или правенето на забележка. Важно е да запомним това и да се научим да увещаваме хората, когато са съгрешили. И все пак какъв е критерият за постъпване редно или нередно? Критерият е Исус Христос, Божието слово и Божията воля. Не е нашата преценка или преценката на църквата, а това, което Бог ни казва. Говорете на съгрешилите с любов, за много от тях това е единственият шанс да се върнат обратно при Бога.

2.2. “Насърчавайте малодушните!” Втората заповед ни насочва към малодушните – това са тези, които са **“слабоволни, нерешителни, страхливи”**. Всички ние познаваме такива хора, самите ние сме понякога такива. Това са хора, които не могат и не искат да вземат решения. Или животът и преживяното, хората около тях са ги смачкали по такъв начин, че те не са способни да вземат каквото и да било решение. Такива хора се нуждаят от опора, нуждаят се от някого, на когото да се доверят, някой, на когото могат да се опрат, за да продължат да живеят. Такава опора трябва да сме ние. Такъв беше и Исус; за Него се казва (Исаия 42, 3): **“Пречупена тръстика няма да отреже и замъждял фитил няма да угаси;”** Бог не унищожава тези, които не са решителни, а по скоро им дава възможност и сили да вземат решения. Такива трябва да сме и ние. Ключовият глагол тук е **“насърчавам”**. Винаги е по лесно да критикуваш, винаги е по-лесно да се караш на другите около себе си, да ги упрекваш за тяхната нерешителност, но това не е нашият път. Ние сме призвани да насърчаваме, призвани сме да вземем нерешителните там, където се намират, и да ги доведем близо до Бога, да им дадем силата и опората, за да вземат своите решения. Такива хора има много в нашето несигурно общество, в този свят на страх и несигурност. Бог ни призовава да насърчаваме хората около нас и отново – с любов, а не с омраза. Огледайте се около себе си и служете на Бога, като насърчавате малодушните.

2.3. “Поддържайте слабите!” Следващата стъпка е да се погрижим за слабите. Тук става въпрос не толкова за физически слабите хора, колкото за всички онези, които са принудени да живеят с

някаква слабост, която им пречи да вървят в този живот. Има толкова много хора със слабости, самите ние имаме слабости, срещу които се борим или от които Бог ни е избавил. Спомнете си за своите слабости, за своите провали и какво Бог е направил от вас или с вас. Бог ни е променил, дал ни е Своята благодат и светлина. Любовта на Бога повелява да живеем в светлината Му и да се грижим за слабите. Апостол Павел казва (1. Кор. 9, 22): **“За слабите станах слаб, за да придобия слабите. За всички станах всичко, така че по всякакъв начин да спася неколцина.”** Нашата задача не е да вкарваме слабите в правия път или да им даваме сила, а да ги поддържаме, да бъдем до тях, да плачем с тях, да им даваме своята подкрепа, когато се нуждаят от нея, безусловно и истински, както Исус го е направил с нас!

2.4. “Бъдете търпеливи към всички!” Следващото правило никак не е леко – да бъдем търпеливи. Търпението е една от най-важните характеристики на Бога. Бог е търпелив и това е една от причините да сме все още тук, това е причината нашият свят все още да съществува. Лесно е да се призовава към търпение, но често е трудно да се изпълни. Да, ние можем да бъдем търпеливи към определени хора, но има хора, с които като общуваш, ти кипва. Още отдалече, като ги видиш, и всички топли чувства ти се изпаряват. Лесно е да бъдеш търпелив към някои, но към други е трудно. Тук апостолът набляга на търпението към всички. Търпението е белег, че се опитваме да бъдем като Бога. Преди да сме казали нещо, трябва да се опитаме да разберем човека до нас. Малкият принц казва: *“Езикът е извор на неразбирателства”* и още *“...Най-същественото е невидимо за очите.”* Ние трябва да се опитваме да разбираме и търпим хората около нас, като винаги си мислим и помним, че Бог ни търпи. Замислете се за всички онези хора, които ви е трудно да търпите, и бъдете търпеливи към тях, защото Бог е безкрайно търпелив към всеки един от нас.

2.5. “Внимавайте никой да не връща на никого зло за зло, а винаги търсете доброто един на друг и на всички.” Злото няма място сред нас, християните. То се появява, но трябва да е ясно, че мястото му не е тук сред нас. Трябва да бъде изкоренявано веднага. Важно е предложението на Исус в Проповедта на планината (Матей 7, 12): **“И така, всяко нещо, което желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях; защото това е същината на закона и пророците.”** Няма човек по тази земя, който да иска да му бъде правено зло. Хората по тази земя копнеят някой да им направи добро, копнеят да имат мир със всички човеци. Човек обаче е грешен и ние сме склонни да правим зло на другите. Затова тук Павел призовава към строга дисциплина. Понякога трябва да се насилваме да вършим добро. Трябва да се борим срещу злото. Апостол Павел пише на друго място да побеждаваме злото чрез доброто. Не просто да не вършим зло, а да го побеждаваме. Злото е нещо, което няма място в междучовешките отношения, още по-малко, между християни и в църквата; злото не е присъщо на Бога. Ние, християните, като образ и подобие на Бога, трябва системно да се отдалечаваме от злото и да търсим доброто. Това предполага активност, а не пасивност. Бъдете активни – бягайте от злото, не вършете нищо, което не искате друг да ви направи, и същевременно търсете активно доброто.

2.6. “Винаги се радвайте”. Радостта е неразделна част от християнския живот и това е нещо, което ние, християните, трябва да помним. Радостта е нещо, което трябва да е видно в живота ни, но не радост, която е изкуствена, а онази, която извира от сърцата ни и е плод на осъзнаването на голямата Божия милост. Ако ние помним и никога не забравяме какво Бог е направил за нас, ние няма да преставаме да се радваме. Радостта от спасението трябва да е видна в живота ни. Бог ни е създал, а след това ни е сътворил отново чрез Исус Христос. Огледайте се, огледайте живота си и ще разберете, че има достатъчно причини, за да се радваме. Не се взирайте в малкото и недостатъчното и в това, което нямате, а в онова, което Бог ви е подарил. Осъзнавайки колко много ни е дал Господ, няма да преставаме да се радваме. С други думи, апостол Павел не ни заповядва да бъдем щастливи изкуствено, а като осъзнаваме Кой е Бог и какво е направил за нас, с радост да си спомняме онова, което сме чрез Христос.

2.7. “Непрестанно се молете”. Следващият призив гласи да се молим непрестанно. Разбира се, че молитвата е важна. Това е нещо, което всички ние прекрасно знаем и което също така пренебрегваме. Знаем, че молитвата е важна, но особено когато сме напрегнати и имаме да вършим много неща, се сещаме изведнъж вечерта, че денят ни е отминал, а за Бога и Божиите дела въобще не сме се сетили. Исус търсеше ежедневната връзка със Своя небесен Отец, Той използваше всеки момент да Се отдели и да общува с Бога. Това трябва да е и нашият стремеж – Бог да бъде всичко и във всичко за нас. Допитвайте се за всяко нещо до Бога, говорете с Бога, живеете с Бога. Ако се

молите и живеете така, животът ви ще се промени коренно. Бог ще стане наистина най-важното нещо за вас. Молете се непрестанно, използвайте всяка възможност да бъдете насаме с Бога.

2.8. “За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христос Исус.” Съвсем естествено след всичко това идва и благодарността. Човек, който осъзнава своето положение, е благодарен. Човек, който знае от какво го е избавил Господ и в какво положение го е поставил, не може да не бъде благодарен. И същевременно благодарността е нещо, на което ние трябва да се учим. Особено трудно ни е да се научим да благодарим за нещата, които не ни харесват и които не се развиват по нашите планове. Затова и апостолът не пише просто да сме благодарни, но да сме благодарни за всичко. Да благодариш за всичко е свързано с доверието в Бога, с това дали сме сигурни, че независимо как ни изглеждат обстоятелствата в нашия живот, всичко съдейства за наше добро. Научете се да бъдете благодарни за всичко, не само бъдете благодарни, но активно благодарете на Бога за всичко, което прави и ще продължава да прави.

2.9. “Духа не угасвайте, пророчества не презирайте. Всичко изпитвайте, дръжте доброто.”

Какво означава да не угасваме Духа? Ние не можем да угасим Духа – той е животворна сила, Той е Бог, Той ни дава живот и стремеж към Бога. Ние обаче можем да пренебрегваме Неговите думи и подтици. Понякога, когато Светият Дух ни говори, ние пречупваме всичко през нашите възможности и затова не смеем да направим първата крачка. Бог говори и го прави чрез Духа Си. Ние трябва да сме смели да вървим напред, без да запушваме устата на Светия Дух, само защото не можем да повярваме, че това, за което Бог ни призовава, е в нашите възможности. Апостолът ни призовава да се вслушваме във онези прошепвания и настоявания на Духа, но същевременно да изпитваме всичко, за да не се окажем в служба на злото – понякога дори самият дявол се преструва на светъл ангел.

2.10. “Въздържайте се от всякакво зло.” Накрая апостолът завършва с предупреждението, за което вече няколко пъти наемква – да се въздържа от зло. Защо е толкова важно да се въздържа от зло? Ами по една проста причина : Когато допуснеш злото във себе си, то неминуемо се развива и дава като плод ново зло. Затова ние трябва да внимаваме и да се пазим. Допуснем ли злото веднъж в живота си, то ще дава плод в живота ни доста дълго време, затова е добре да се въздържа.

3. Заедно. Ние, хората в църквата, сме различни и трябва да се научим да живеем заедно. Вместо да се оплакваме един от друг и един на друг, трябва да се научим да променяме този свят за Божия слава. *Разказват, че в дърводелската работилница се състояла странна сбирка. Събрали се инструментите, за да изгледят различията помежду си. Чукът поел председателството, но събранието го уведомило, че трябва да се откаже. През цялото време вдигал много шум. Чукът се съгласил, че е виновен, но помолил да бъде изгонен винтът, тъй като били нужни много увъртания, за да свърши някаква работа. Винтът признал верността на обвинението, но поискал да бъде изгонена и шкурката. Посочил, че е груба в поведението си и има търкания с другите. Шкурката се примирила, обаче настояла да бъде изгонен метърът, тъй като винаги мерел другите, сякаш той бил единственият идеален. Тогава влязъл дърводелецът, сложил си престилката и се захванал за работа. Използвал чука, шкурката, метъра и винта. Накрая грубото дърво се превърнало в красива мебел. Когато в работилницата отново нямало никой, събранието подновило обсъждането. Трионът казал: “Господа, установи се, че имаме дефекти, но дърводелецът работи с нашите качества. Това ни прави ценни. Нека не мислим за нашите недостатъци, а да се концентрираме върху ползата от нашите предимства”. Тогава събранието забелязало, че чукът е силен, винтът обединява, шкурката полира неравностите, метърът е точен, а трионът - крайно необходим. Разбрали, че са екип, способен да произвежда качествени мебели. Този нов поглед ги накарал да се почувстват горди със силните си страни и да работят заедно.* Бог ни кани да работим и живеем за Негова слава. Това означава: да увещаваме, да насърчаваме, да поддържаме, да бъдем търпеливи, да не връщаме на никого зло, да се радваме, да се молим непрестанно, да благодарим за всичко, да не угасваме Духа, да се въздържа от зло. Бог иска от нас това и ни обещава: „А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати духът, душата и тялото ви без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос. Верен е Онзи, Който ви призовава и ще извърши това.” Бог е верен, нека да бъдем верни и ние, за да се прославя името на нашия небесен Отец по тази земя. Бог иска да сме Му верни. Следвайте тези правила и ще усетите невероятно благословение в живота си. Бог идва, отворете сърцата си и давайте всичко от себе си. Бог иска да промени този свят чрез вас.